

május 1. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 43,24-25: Bizony, nekem csak vétkeiddel szolgáltál, énértem csak bűnökkel fáradoztál. Én, én vagyok az, aki eltörölöm mégis álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.

Izrael szolgált Istent, fáradozott, hogy minden a legnagyobb rendben és előírás-szerűen történjen, de az ÚR mégsem gyönyörködött fáradozásukban, hanem azt üzeni, hogy vétkekkel, bűnökkel vitték véghez mindezt. Érdemes nagyon komolyan számba venni saját keresztyénségünket. Mi is meg vagyunk győződve, az ószövetségi néphez hasonlóan, hogy a jó úton járunk, Istent szolgáljuk, Neki engedelmeskedünk. Ma Ő nem szól hozzánk angyali üzenetek, vagy prófétaik kijelentései által, hanem az Ő Fia által. Így nekünk Jézus Krisztus szavai jelentik a mércét, mellyel kideríthetjük, vajon az ÚR gyönyörködik bennünk, vagy szolgálatunkkal sokkal inkább fárasztjuk, bosszantjuk Őt. Ennek felismeréséhez adja meg nekünk Istenünk az Ő Lelkének világosságát.

Miután Isten megállapítja, hogy népe nem szolgált Neki tiszta és teljes szívvel, következik Isten válasza erre a bűnös fáradozásra. A válasz nem az, amire számítani lehetett a mi gondolkodásunk szerint, hanem Isten azt mondja, hogy mindezek ellenére Ő eltöröl minden vétket, teljesen. Miért cselekszik így a Mindenható, kérdezi szinte önkéntelenül is mindaz, aki hallja az igét. Ez a kérdés sem jó, mert nem miért, hanem kiért teszi ezt Isten, ez lenne a jó kérdés. A válasz pedig az, hogy önmagáért. Mert Ő így akarja. Mert így döntött. Mert szeretetét ekként szándékszik velünk megismertetni.

Istenünk, ne értünk, ne ránk tekintve cselekedj velünk, hanem mindenkor Önmagadért, és a mi Megváltónkért cselekedj, Őerte bocsásd meg bűneinket és add nekünk Lelked erejét, hogy ne vétkeinkkel szolgáljunk Neked, hanem tiszta szívvel, krisztusi lélekkel.

május 2. – szombat

Máté evangéliuma 20,28: Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

Jézus nem uralkodni jött, pedig Ő erre méltó lett volna. Ő szolgálni jött az embereknek, pedig ez Neki nem volt kötelessége. Az embereknél ez fordítva történik, sokan nem méltóak és nem szolgáltak rá semmilyen tiszteletre, méltatásra, jutalomra, mégis elvárásuk és törekvésük is az, hogy mások nekik szolgáljanak. És sokan ma már nem azt tartják járható útnak, hogy becsületes munkáért becsületes bért kapjanak, hanem arra törekszenek, hogy minél nagyobb hasznot érjenek el, minél kevesebb munkával, s az sem zavarja az emberek jó részét, ha hamisság árán szereznek meg nem érdemelt juttatásokat.

Jézus nem azért jött, mert tartozott volna, hanem szeretetből. Ez a szeretet pedig nem csak arra indította Őt, hogy szolgáljon az embereknek, betegeket gyógyítson, hirdesse Isten országát, példát mutasson az egymás szeretetére, hanem Ő életét is odaszánva megváltott minket. A mi bűneink miatt Ő megismerte a fizikai szenvedést, a halál borzalmát, de azt is, amit mi nem kell megismerjünk, a lelki szenvedés azon mélységét, melyben Isten is magára hagyta Őt az átok-fán.

Jézus ma sem kötelez senkit arra, hogy Neki szolgáljon, főleg nem félelemből, kötelességből, vagy jutalom reményében. Ő csak a hálából odaszánt életben és szolgálatban gyönyörködik. De mit is jelent Neki szolgálni? Hiszen Jézust azáltal tudjuk szolgálni, ha egymásnak, embertársainknak szolgálunk, azaz valamilyen szinten egymásnak szolgálva önmagunkon segítünk. Ő viszont nem magának, hanem nekünk szolgált, értünk lett emberré. Legyen áldott az ÚR Jézus Krisztus, Aki minket megváltott.

május 3. – vasárnap

A példabeszédek könyve 14,31: Aki elnyomja a nincstelent, gyalázza Alkotóját, aki pedig könyörül a szegényen, az dicsőíti.

Általánosan elterjedt az a nézet, hogy az ember életének több fejezete, összetevője van, ezek közül az egyik legkisebb, és sokak számára legjelentéktelenebb az ember hite, vallásos meggyőződése. A hit leginkább belső meggyőződést jelent sokak szerint erkölcsös életet, s valamiféle szellemi valóság létezéséről való véleményt. Ennél sokkal fontosabb az, gondolják legtöbben, hogy legyünk egészségesek, legyen meg a mindennapi betevő falat, tudjunk dolgozni, legyenek sikereink, gyakran kikapcsolódjunk, valamilyen hobbynak hódolhassunk, legyünk megbecsültek, hagyjunk valamit magunk után. Ez az értékrend abból is látható, hogy legtöbben akkor érnek rá templomba jönni, ha az előbbieket nem szólítják őket más helyre. Ebből a gondolkodásból következik, hogy az ember mindent maga igyekszik megoldani, ami az életben adódik, s Istent legfeljebb a gyászolóknak betegeknek ajánlja, hátha Nála azok vigaszra lelnek. Az államigazgatásban már rég nincs szava Istennek, vallásnak, a tanügytől a szociális ellátásig minden emberi szempontok szerint történik, ezekben nem kérdezik Istent a mai vezetők. A szegényről is az állam kell gondoskodjon, teremtsen munkahelyet, adjon nekik segílyt, találja meg a legjobb módját annak, hogy ne legyenek a mi terhünkre.

A mai ige egy lehetőség előtt nyit ajtót. Nem kötelező leírni a nincsteleneket, másokra bízni, vagy éppenséggel vádolni őket, mert oda jutottak, ahova, hanem lehet rajtuk könyörülni. Isten tud róluk, megengedi, hogy sok nehézség legyen az életükben, ugyanakkor őket elének hozza, hogy mi dicsőítsük mennyei Atyánkat könyörületességünk által. A könyörület jelenthet egy pohár vizet, és van, akinek jelenteti azt is, hogy jelentős mértékben hozzájárul ahhoz, hogy a szegény élete jó irányba forduljon. Nincs szó az igében a könyörület hogyanjáról, sem a mértékéről, de a könyörületről szó van. És arról is szól az ige, hogy a nincstelenekekhez való viszonyulásunkkal Istent dicsőíthetjük. Jó lenne, amikor legközelebb egy rászorulóval találkozunk, ha nem az lenne az első gondolatuk, hogy adjak, ne adjak, mit is adjak, hanem eszünkbe jutna: most Istent dicsőíthetem.

május 4. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 3,18-19: Képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét.

A számítógépek világából vett példával próbáljuk az igét jobban érteni. Adott egy fájl, egy rövidfilm tartalmaz. Nos, ahhoz, hogy megtekinthessük azt, a számítógépünknek szüksége van egy megfelelő lejátszó programra, azon felül pedig olyan kapacitásokkal kell rendelkezzen, melyek lehetővé teszik a program működését és a fájl lejátszását. Ha kicsi processzor kapacitása, vagy a memória, akkor nem látjuk meg a kisfilmet. Ha nincs alkalmas program, ugyancsak elmarad az élmény. Emberi értelmünk véges. Igaz ugyan, hogy agyi kapacitásunk kis részét használjuk, de ha többet is tudnánk használni, akkor is véges lenne. Mégis, nem ez a fő akadálya annak, hogy sokan nem „fogják fel”, vagy inkább nem fogadják el Isten valóságát, Krisztus szeretetét. A baj az, hogy nincs hozzá „programjuk”, mert a lelki dolgok elfogadásához, megértéséhez arra a hitre, lelki látásra van szükségünk, ami Isten ajándéka gyermekeinek életében. Nincs bennünk ennek oka, magyarázatunk sincs rá, egyszerűen tudomásul vesszük, elfogadjuk, hogy mi Isten világosságát ajándékba kaptuk, ez által Krisztus szeretetét megismertük, elfogadtuk, hálásak vagyunk érte. Imádkozunk azért, hogy mennyei Atyánk adjon meg mindazoknak, akiket szeretünk, akik fontosak számunkra ezt a világosságot, hitet, Ő növelje a választottak seregét.

május 5. – kedd

Az apostolok cselekedetei 14,17: Nem hagyta magát bizonyág nélkül, mert jötevőtök volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket, bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet.

Szeretem a verseket, noha elég ritkán olvasok mostanában költészetet. Ennek egyik oka az is, hogy nem értem a mai versek legnagyobb részét. Nagyon elvontak, nagyon moderneknek hirdetik őket, az irodalmárok sok minden kiolvasnak néhány kifejezésből, nekem azonban nem jelentenek élményt. Számomra az a nagy költő, aki úgy fogalmazza meg gondolatait, hogy azokat én is megértem, sőt engem is nem csak gyönyörködtet, hanem továbbgondolkodásra indít. Az igazi költő nem csak néhány szakavatottnak üzen, hanem meg tudja szólítani az egyszerű embert, egyszersmind üzen a tanult és bölcs olvasónak is. Isten ígéje ilyen. Az Úrtól kapott világossággal megérti a Biblia üzenetét az írástudatlan, és csodálatosnak találja azt a legnagyobb bölcs.

A mai ige utolsó két kifejezését olvasva felnevettem a gyönyörűségtől, tapsolni lett kedvem, csodálatosnak találom. Pál és Barnabás nem engedi azt, hogy őket istenekként imádják egy sánta meggyógyítása után, hanem az élő Istenről kezdenek el beszélni azoknak, akik még nem hallottak Róla. S noha Pál korának egyik legképzettebb embere, nem kezd bele egy magas szintű előadásba, nem elméleti meghatározásokat fogalmaz meg, hanem azt mondja: Isten az, aki adott nektek ételt és örömet. Lehet ennél egyszerűbben, ennél szebben ezt elmondani? S noha ennyire rövid és egyszerű, mégis, minden benne van, ami szükséges ahhoz, hogy megértsék a legfontosabbat, s nyitott legyen a szívük a továbbiak befogadására. Néha automatikusan mondjuk, hogy Isten mind testi, mind lelki szükségünkre gondot visel, de ha jól belegondolunk, ebben benne van minden, ami a földi életünkhöz szükséges, s ezt a mindent Isten adja nekünk. Adjon ma is Atyánk minden gyermekének kenyeret és örömet.

május 6. – szerda

Máté evangéliuma 28,20: Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Jó napom van. Rossz napom van. Ma minden sikerül, szerencsés vagyok. Ma semmi nem jön össze, nem állnak jól a csillagok. Ehhez hasonló mondatokat szinte naponta hallunk, néha mi is mondunk. Megváltónk azt ígérte, hogy minden nap velünk lesz. Ha ebben hiszünk, akkor módosítanunk kell nem csak a szavainkat, hanem a meggyőződésünket is. Isten gyermekeiként így mondjuk: jó napom van, mert minden jó adomány és tökéletes ajándék Istentől jön, Jézus Krisztus által, aki ma is velem van, Tőle van jó napom. Rossz napom van, de az ÚR most sincs távol tőlem, tud mindarról, ami engem ér, velem történik, ezért bizonyos vagyok abban, hogy a rosszat is jóra fogja fordítani. Ma minden sikerül, de nem a vakszerencse miatt, hanem azért, mert Isten célja ezáltal valósul meg, Ő örömet leli abban, ha áldást adhat gyermekeinek, én pedig hálásan köszönöm Neki, hogy ma is velem van. Ma semmi nem jön össze, de nem a csillagok állása miatt, sem valamiféle titokzatos erők és hatalmak összeesküvése nincs e mögött, hanem Isten ezáltal is valamire tanítani akar. Jézus ma is velem van, mégsem sikerül semmi, akkor lelki éberséggel kell figyeljek, hogy megértem, mire tanít ezzel, mire vezet rá az én URam. A mai napon a körülményektől és eseményektől függetlenül megköszönöm az ÚR Jézusnak azt, hogy Ő velem van, saját szavaimmal is hálát adok Neki, az ismert énekkel is bizonyágot teszek: *mindig velem, URam, mindig velem, még ha nem láthat is gyarló szemem, azért ez énekem, velem van Istenem, velem van Istenem, mindig velem.*

május 7. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 6,3: Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Sokszor sok mindent elbonyolítunk, ezért lesz nehezen érthető. A mai ige a lehető legegyszerűbben, legvilágosabban elmondja a lényegét, úgy, hogy azt mindenki megértheti. Ez nem vásár, itt nem lehet alkudni, nincs az embernek beleszólása az „árak” meghatározásában. A Teremtő kimondja: a bűn zsoldja, fizetsége a halál. Azaz aki bűnt követ el, annak meg kell halni, pont. Teljesen mindegy, hogy ennél a pontnál sokan elkezdnek okoskodni, magyarázni, tiltakozni, bűnöket kategorizálni, a döntés ugyanaz: a bűnért meg kell halni. A második pont sem bonyolultabb: Isten ajándékot kínál az embernek, kegyelemből, azaz teljesen ingyen, fizetség nélkül. Az ajándék az örök élet, amit Jézus Krisztusban kínál az Atya, és mi is Krisztusban fogadhatunk el. Mit jelent ez? Isten Jézusban kínálja az ingyen örök életet, mert Jézus a bűnért meghalt. Mi Jézusban kapjuk, fogadjuk el az örök életet, mert Benne hiszünk, ami leegyszerűsítve azt jelenti, hogy elhiszem és elfogadom, hogy Ő meghalt helyettem, az én bűneim fizetségét megadta. Innen tovább ismét csak emberi fölösleges okoskodás következhet, ne is kezdjünk belé, hosszú felsorolást mondhatna bárki mindarról, amit ehhez az emberek, vallások hozzá tesznek. Nekem ennyi elég: bűnös vagyok, fizetnem kell, a fizetség a halál. Isten megkegyelmezett, Jézus meghalt az én bűneimért, s Őérte Isten nekem örök életet adott. Szeretném életmódommal kifejezni hálámat, ehhez is az Isten Lelkének segítségét kérem.

május 8. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 58,1: Kiálts, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákob házának, hogy mi a vétke!

A próféta szolgálat soha nem volt egyszerű, az ige továbbadása ma sem az. Isten emberei közül többen is nehezen vállalták a feladatot, Mózes nehéz beszédére hivatkozik, Jeremiás ifjúságára, hogy csak a legismertebb „mentegetőzőket” említsük. Az ige nem változott, a hit ma is hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által, ezért Isten minden gyermekének egyik fő feladata az ige továbbadása, másokhoz való eljuttatása. Most első sorban nem a pogányokat, Istent nem-ismerőket kell megkeresni és megszólítani, hanem Isten saját népéhez küldi a prófétát, mégpedig feddő üzenettel. Ha lehetne sorrendet felállítani, talán legkönnyebben azokat szólítanánk meg, akik nem ismerik Istent, s beszélnének nekik Isten szeretetéről. Aztán ha a gyülekezet tagjait kell megszólítani, akkor is egyszerűbb az, amikor a jó hírt adhatjuk tovább, vigasztaló, bátorító igéket mondunk. A feddés, a bűnök megnevezése ma már a keresztyén gyülekezetekben is nagyon nehéz feladat. Amikor viszont Isten egyértelművé teszi számunkra valamiről, hogy az bűn, s a közösségben mégis eltűrjük, kimagyarázzuk, hallgatólagosan elfogadjuk, akkor magunk is vétkezünk, a gyülekezetet sem segítjük. Ilyenkor jusson eszünkbe az ÚR Szava: kiálts, mondd meg, mert ez Isten akarata, s ez válik javára a gyülekezetnek. Lehet, hogy nem rögtön lesz meg az eredmény, lehet, hogy személyes következményei is lesznek annak, ha felvállaljuk a bűn feddését, de ez még mindig nem lehet fontosabb, mint az ígének való engedelmisség. Amikor viszont a közösség meghallja a feddő szót, s elkezd Istent keresni, akkor öröm és áldás következik, az egyéné és a gyülekezeté egyaránt.

május 9. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 57,11: Kitől tartottál és féltél, hogy hazudoznod kell? Miért nem törődtél velem, miért nem gondoltál rám?

Két olyan kérdés hangzik el az igében, melyre nem lehet válaszolni. Az ember, aki büszke a maga értelmére, gondolkodására, felfedezi, hogy sok olyat tesz, amire nincs magyarázat, ami nem ésszerű. Amikor mások cselekszenek ekképpen, nem tudjuk elfogadni, de a magunk életében sokszor csak vállat vonunk, s megyünk tovább. Nincs magyarázat arra, hogy az orvos, aki számtalan beteget kezel, s látja, mennyire káros következményei vannak valamilyen szenvedélynek, maga is ugyanazt teszi sokszor. Gyermekeim labdázta, s a labda kitörte a garázs egyik kis ablakát. Nem a kár miatt bosszankodtam, az nem volt túl nagy, hanem azért, hogy nem mondták el, nekem kellett felfedeznem másnap. Nem féltek a büntetéstől, hiszen történt már hasonló akaratukon kívüli dolog, s nem következett büntetés. Akkor, kérdeztem őket, de inkább magamat, miért féltek? Nem találtam választ a kérdésre. Isten előtt sincsenek válaszaim, nagyon sokszor nem tudom megérteni önmagam sem, miért teszek olyat, amiről tudom, hogy értelmetlen, sőt, káros. Miért nem jövök bármilyen bűnnel, tévedéssel, hiábavalósággal rögtön Isten elé? Miért próbálom néha magammal is elhitetni, Istennek is azt mondani, hogy a körülmények, s ki tudja mi minden okolható azért, amiről szívem mélyén tudom, hogy nem egészen igaz? Miért nem találkozik az elmélet a gyakorlattal, s mindaz, amit hiszek, amit másoknak elmondok, miért nem valósul meg maradéktalanul saját életemben? Nincs válaszom, csak kérésem, imádságom Isten felé. Az Ő kérdései bűnbánatra, megfontoltságra indítanak, s kérem Őt, segítsen elhagyni mindazt, ami nem őszinte, s nem akarata szerinti életemben. Istenünk munkálja mindnyájunk szívében a gyermeki bizodalmat, hogy ne mentséget, magyarázatot keressünk, hanem Istenre gondoljunk, Hozzá jöjjünk, Ő bocsássa meg minden bűnünket és adjon tiszta szívet gyermekeinek.

május 10. – vasárnap

Ezékiel próféta könyve 34,30: Akkor majd megtudják, hogy én, az Úr, az ő Istenük, velük vagyok, és hogy ők, Izrael háza, az én népem – így szól az én Uram, az Úr.

Az ember egyetlen esélye Istent megismerni az, hogy maga Isten megkeresi és megszólítja az embert. Isten Szava, kijelentése teremtő hatalom, a Lélek gondoskodik arról, hogy elvégezze, amiért küldte az ÚR. Mégis, úgy látta jónak Isten, hogy az embernek lehetőséget adjon arra, hogy dönthessen, befogadja-e vagy sem a kijelentett ígét, hisz annak és követi vagy pedig visszautasítja. Így történhetett meg már a bibliai időkben, hogy Noé hirdette az Úrtól kapott üzenetet, de hiába. Ugyanez elmondható minden prófétáról, apostolról is, sőt, Megváltónk Szavát sem fogadta el minden ember, sokan elmentek, visszautasítva Őt.

Isten kegyelme az, hogy Ő segítségére siet a keményszívű embernek, és nem csak a hirdetett ígével szólítja meg, hanem hatalmas tetteivel is. Izrael népe az Ószövetségben sokszor tapasztalta meg Isten gondviselését, számukra biztos halált jelentő helyzetekben az ÚR kezének oltalmát. Ilyenkor mindig szégyenkezve és bűnbánattal jöttek Isten elé, s legtöbbször, ha csak rövid időre is, de jó irányba változott meg az életük.

Ha nyitott szemmel járunk a világban, felfedezzük, hogy Isten nem csak régen, és nem csak történelmet meghatározó eseményekben munkálkodik, hanem életünk minden pillanatában. Segítsen az Ő Lelke, hogy felfedezzük, mindig, mindenütt jelen van Isten életünkben, sőt, munkálkodik érettünk, s látva szeretetének, gondviselésének megannyi jelét, örömmel és hálaadással fogadjuk el, hogy Ő a mi Istenünk, mi pedig az Ő gyermekei, az Ő népe vagyunk.

május 11. – hétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 6,2: Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek.” Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!

Ézsaiás próféta által ígéri Isten az Ő népének, hogy imáikra válaszolni fog, azáltal, hogy a fogságból kiszabadítja őket és hazamehetnek, újjáépíthetik Isten segítségével a templomot, a szent várost, az országot. Mindezt Isten meg fogja cselekedni, mégpedig alkalmas időben, ahogy itt fogalmaz, a kegyelem idején és az üdvösség napján. Amint azt tudjuk, mindez be is következett, amikor eltelt a hetven esztendő, gondoskodott arról a Mindenható, hogy népe életében beteljesedjen mindaz, amit nekik ígért.

Pál apostol arról ír a korintusiaknak, hogy Isten ígéretei az ő életükben is valósággá lesznek, megtapasztalják, hogyan hallgat meg, hogyan segít Isten az alkalmas, a rendelt időben. A korintusi hívek nincsenek fogságban, nem is kell Babilóniából hazatérniük, mégis, ugyanúgy rászorulnak Isten segítségére, áldására, mint az ószövetségi nép. S nem kisebb lesz az örömük, amikor átélik imáik meghallgatását, az ÚR áldását.

Ma sincs ez másképp, amikor mennyei Atyánk ideje eljön, az Ő tervei megvalósulnak gyermekei, egyháza életében. Addig nekünk kitartóan kell könyörögni, reménységgel várakozni, mert Isten nem késik. Adja meg az ÚR minden mai gyermekének, minden közösségnek ezt a kimondhatatlan örömet, hogy átéljük a csodát, s hálás szívvel hirdessük: Most van a kegyelem ideje, most van az üdvösség napja!

május 12. – kedd

A bírák könyve 6,13: Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez?

A kérdés jogos, Gedeon részéről, az ő szempontja szerint. Ismerős is, megszámolni nem lehet, hányzor hangzik el a mai emberek szájából is. Azért jogos a kérdés, mert Isten azt ígérte, hogy népével lesz, megóvjaa őket az ellenségtől, megsegíti mindenben őket. Most meg mindez nem tapasztalható, az ellenség évente elviszi a termést, hiábavaló minden fáradozásuk, és Isten nem avatkozik közbe. Lehet, hogy az Isten részéről mindez így kell legyen, mert vétkezett az Ő népe, s büntetésből Isten is magukra hagyta őket, hadd lássák, mit jelent az, ha a Mindenható oltalma, gondviselése elmarad. De akkor meg miért mondja most az angyal, hogy Isten Gedeonnal van? Fordítsuk le a mai ember helyzetére is: valóban bűnös emberek vagyunk, Isten előtt nincsenek érdemeink, ha jól meggondoljuk, megérdemeljük azt, ami velünk történik. Azt mondják a képzett emberek, hogy bajaink 90 százalékát mi okozzuk önmagunknak, azzal, ahogy nem törődünk egészségünkkel, sem a környezetünkkel, sem az emberi kapcsolatainkkal. Még odáig is eljuthat némely ember, hogy valóban Isten segítségére, áldására, gondviselésére nem vagyunk sem méltók, sem jogosultak, Neki célja van azzal, hogy megengedi, hogy beérjen a sok rossz gyümölcse a sok rossz emberi döntésünknek. De akkor meg miért prédikálnak a lelkészek arról, hogy velünk van Isten, és Jézusról, aki azt ígérte, hogy minden nap velünk marad?

Gedeon történetének alapján két választ adhatunk, ezek ma is igazak. Azért mondja az angyal Gedeonnak, hogy Isten vele van, mert az ÚR valóban ott van, mindent lát, mindent tud arról, ami népét, közelebből Gedont éri. Igaz, hogy Isten kényszerrel nem tör be az ember életébe, de nagyon szomorúan szemléli kínládásunkat. Nem Ő döntött úgy, hogy elszakad az embertől, mégis, Ő bánkódik jobban ezen rossz döntés, és annak szomorú következményei miatt. A második üzenet pedig az, hogy Isten veled van, azaz Neki terve van veled, ahhoz hogy első sorban a Vele való közösség helyre álljon, utána pedig az ellenségtől is megszabadítson. Te még szenvedve és szomorúan kérded, hol van Isten, Ő pedig már készíti az áldásokat, tervét akarja megismertetni veled.

Tegyük hozzá, Isten Gedeonnal van, s amikor Gedeon is Isten mellett dönt, akkor következik be a szabadulás és az áldás. Ha elfogadjuk, bármilyen mélységben, nyomorúságban, hogy Isten velünk van,

akkor ez nem azt jelenti, hogy minden vágyunk teljesül, hanem azt, hogy Isten terve fog megvalósulni. Ha pedig Isten azt tervezi, mint Pál életében, hogy elég az Ő kegyelme, és nem lesz gyógyulás, akkor a már Vele közösségben élő ember ezt fogja örömmel elfogadni. Mert a nagy áldás nem a midianiták kiűzése, hanem az, hogy helyreállt a közösség Istennel.

Az ígére, hogy Isten veled van, Gedeon kérdéssel válaszol: miért ér minket mindez? Hisszük, hogy Isten az ígérellel minket is megszólít, mi azonban válaszoljunk egy másik kérdéssel erre a megszólításra: Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

május 13. – szerda

Az apostolok cselekedetei 1,8: Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.

Ma már nagyon sok olyan bolt létezik, ahol mindenféle egyenruhát lehet kapni, szabadon és tetszés szerint vásárolhatunk katonai egyenruhát, egy sportegyesületnek a mezét vagy éppen bármely kulturális, vallási, vagy másféle csoportnak a viseletét. Ettől azonban még nem leszünk katonák, sportolók vagy valamelyik csoportnak tagjai. Ahhoz, hogy valahova tartozzunk, be kell jelentkeznünk, el kell fogadni a feltételeket, készülni, tanulni, vagy edzeni kell, a szabályokat betartani, a feladatokat elvégezni. Jézus Krisztus tanúi sem attól leszünk, ha azt kezdjük mondani magunkról, hogy most tanúk vagyunk, ámbár az is lehet, hogy előbb azt kellene tisztázni, hogy akar-e a mai keresztyén Jézusról tanúságot tenni? Az ígét olvasva sokan erről kezdenek el gondolkodni, avagy másokkal együtt elmélkedni, hogy kell-e ma a tanúskodás, hiszen ma már számtalan lehetősége van minden embernek az evangélium megismerésére. Jönnek az érvek, mellette és ellene.

Az ígében Jézus nem bocsátja „vitára a témát”, nem kéri ki a véleményeket, nem is próbálja meggyőzni követőit, hogy vállalják az evangélium hirdetését, a Róla szóló bizonyágtételt. Jézus kihirdeti, hogy eljön a Lélek, Akit Ő küld, s a Lélek kitöltése a Jézust követők életében erőt jelent, olyan erőt, mely megmozgatja a tanítványokat, s alkalmassá teszi őket erre a feladatra. Aki kapta a Szentlelket, már nem kérdezi, vajon szükséges-e ma Jézusról beszélni, én próbáljam meg, vagy bízzam másokra, lesz ennek hatása, vagy hiábavaló idővesztegetés? Ilyen kérdése nincs az újjászületett embernek, ehelyett szívében ott a felelősség és az embertársai iránti szeretet, s már azt is tudja, hogy a maga alkalmatlansága ellenére az ÚR Lelke megerősíti és használni fogja őt. Hogy Jézusról mikor és hogyan kell bizonyágot tenni, azt ugyancsak a Lélek adta bölcsességgel lehet megérteni. Jövel Szent Lélek Isten!

május 14. – csütörtök, Jézus mennybemenetele

Lukács evangéliuma 1,78-79: Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa.

Zakariás főpap Isten Lelkének ihletésére Jézus születéséről prófétál, az ÚR eljövételét a felkelő naphoz hasonlítja, mely bevilágít a sötétség és halálfélelem uralta világba. Csak oda nem világít be Isten napfénye, Krisztusban való szeretete, ahol szándékosan redőnnyel sötétítik el a szobát, mert Isten megengedte az embernek, hogy szabadon dönthessen a világosság befogadásáról, vagy annak visszautasításáról. A nap felkelt, a világosság eljött, a megváltást Ő elvégezte, az üdvösség biztosított, mindezt hírül adja nem csak Zakariás, hanem az egész Újszövetség, s ezt hirdeti az egyház is közel két évezrede. Ma a kegyelem ideje van, amikor az embernek még megvan a lehetősége elfogadni a

naptámadat világosságát, illetve ma még azt is megteheti, hogy lesötétíti a szobát, az életét, s marad mindabban, ami a világosság nélküli világot jelenti.

Ma azonban azt is tudjuk, hogy a mi URunk földi küldetésének elvégzése után felment a mennybe, hogy helyet készítsen az övéinek, hogy azok Vele lehessenek Isten országában. Mielőtt elment volna, még megígérte, hogy újra el fog jönni. Az Ő második eljövételéről hitvallásunkban azt valljuk, hogy *eljön ítélni eleveneket és holtakat*. Amikor Ő ismét eljön, már nem lesz az embernek döntési lehetősége, nem választhatja az Ő visszautasítását, mert a második eljövételkor a világosság mindenhova bevilágít, napfényre hozva a legelrejtettebb titkokat is. Az első naptámadat az Isten könyörülő irgalmát hirdette a világosság által, a második az Ő ítéletét.

A kettő között élünk ma. Jézus Krisztus eljövetele a szívünkben történhet meg, a személyen életünket ragyoghatja be az Ő világossága. Ha még sötétben élünk, ha a halál miatti félelem tartaná rabságba szívünket, Zakariás nekünk hirdeti: eljött a világosság, kihozott minket a sötétség uralma alól a mi Krisztusunk. Az angyalok áldozócsütörtöki üzenet nem rémiszt, sokkal inkább megörvendeztet minket: ahogy Ő felment a mennybe, úgy jön el majd újra. Eljön ítélni, igazságot szolgáltatni, s milyen nagy öröm lesz hallani Isten döntését: tiszta, ártatlan, méltó a mennyországra, mert a Krisztus világossága beragyogta életét, megtisztította őt. *Jézus, ragyogj, töltsd be szent, égi fénnel éltünk.*

május 15. – péntek

Mózes ötödik könyve 5,29: Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, így félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor örökké jó dolguk lenne nekik és fiaiknak.

Nem a forma, hanem a tartalom számít. Amikor gyermekeim kicsik voltak, esténként lefekvés előtt átöleltek, megpusziltuk egymást, jó éjszakát kívántak, amikor lefeküdtek. Ma mindezt nem teszik meg, de Istennek hálát adok azért, mert most is ugyanúgy szeretem őket, s az Ő szeretetüket is érzem, kapom, másféleképpen ugyan, de tudjuk, hogy az egymás iránti szeretet megvan mindnyájunkban. Izráel népe fél Isten Szavát hallani, ezért Mózeset küldik Isten kijelentésének meghallgatására. Azt is hozzá teszik, hogy amit Mózes által Isten üzen majd nekik, azt meghallgatják és megcselekszik. Erre mondja Isten, hogy bár mindig ilyen maradna a szívük. Nem az a fontos, hogy most Mózes által szól, később a bírók vagy próféták által, a mi időnkben pedig Fia által, hanem az, hogy az Ő üzenete hangzik el. Az sem lényeges, hogy most a Sínai hegyről beszél Isten, majd sok más helyen hangzik a kijelentés, ma pedig gyakorlatilag mindenütt ott van az ige, írott, elektronikus, vagy rádió-hullámon közvetített formában, a lényeg ugyanaz marad: szól hozzánk Isten. Ő abban gyönyörködik, ha mai gyermekei, mi magunk elkötelezzük magunkat Izráel népéhez hasonlóan: még mielőtt felnyitjuk a Bibliát, vagy elkezdődne a templomi prédikáció, avagy akármilyen formában hozzánk jutó igei üzenet, döntsük el szívünkben: meghallgatom és megcselekszem azt, amit Isten akar, amit Ő mond. Rendeljen Isten bölcs pásztorokat és adjon nekünk is befogadó és értelmes szívet, hogy megérthessük, mi az Ő mai üzenet számunkra.

május 16. – szombat

Sámuel első könyve 12,24: Csak féljétek az Urat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívetekből, mert lássátok csak meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok!

Bolondságot követett el Izráel népe. Olyat kért Istentől, amit Isten megengedett ugyan nekik, de ezzel mégis bántották az URat. Legyen királyotok, mondta Isten, de nem lesz jobb dolgotok, mint amikor én gondoskodtam rólatok. Dacolni lehet Istennel, de jó ez a népnek? Olyat lehet kérni, ami nem Isten

akarata, de nem is tiltja az ÚR, viszont kérdés, hogy hova vezet ez a magatartás. Gonoszság az ÚR szemében, amit elkövettek, mondja a próféta a királyt óhajtó népnek.

Számíthat ezek alapján Isten népe a büntetésre? Üzeni a próféta által Isten azt, hogy most a megtorlás ideje következik? Lehet, hogy mi emberek erre számítnánk, de Isten nem ezt mondja, s nem ezt cselekszi. Emberi gondolatok helyett figyeljünk Isten Szavára. Tegyük féle előítéleteinket, és nyitott szívvel adjunk helyet a mennyei üzenetnek. Életünk lesz mássá, mindennapjainkban fogjuk megtapasztalni az áldásokat, ha végre felhagyunk azzal, amit mi gondolunk, bármely helyzetben, és egyedül Isten vezetésére bízunk magunkat. Sokszor megtapasztalta Isten minden gyermeke, hogy ez a helyes döntés, ez az áldás, a hitben való növekedés útja. Nem a büntetésről beszél a próféta által Isten, hanem biztatja népét, hogy féljék az URat és szolgálják Őt híven, mert nagy tetteket vitt véghez rajtuk. Amikor Isten a múltban adott áldásaira emlékezteti népét, s arra biztatja, hogy ezután is szolgálják Őt, akkor afelől sem kételkednek, és mi sem kételkedünk, hogy ezután is hatalmasan fog cselekedni gyermekei életében. Példaként említi a múltat, hogy az ígéretként is megfogalmazódjon szívükben. Olyan csodálatos dolog emlékezni Isten eddigi tetteire, és bizonyos lenni ezutáni áldásaiban. Tanuljuk meg a mai igéből, hogy noha időnként vannak nem megfelelő gondolataink, kívánságaink, Isten nem büntetni akar minket, sokkal inkább bátorít: emlékezzünk, szolgáljunk, higgyünk Istenben, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

május 17. – vasárnap

Mózes második könyve 33,13: Ha valóban elnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hogy megismerjelek téged.

Csak Isten embere jöhet így a mennyei Atyához. Kérésében ott van az ÚR dicsőségének keresése, de ott van a bizalom is Isten iránt. Tudja, Isten nem fogja őt félreérteni, amikor így kezdi imáját, hogy *ha valóban* elnyertem jóindulatodat. Lehet, ha emberhez fordulnánk ezekkel a szavakkal, visszakérdezne sértődötten, hogy mi nem hisszük, amit mondott? Isten viszont ismeri nem csak Mózes szavait, hanem indulatát, akaratát, gondolatait, ezért jól érti kérését. Talán ma inkább így mondanánk ezt, hogy mivelhogy elnyertem jóindulatodat, ezért jövök Hozzád kéresemmel. Mit kér Mózes Istentől? Mit kérnénk mi, ha valaki, akinek nagy hatalma és korlátlan lehetőségei vannak, azt mondaná, hogy szeret minket, elnyertük jóindulatát? Valószínű, nagy dolgokat, értékes ajándékot, pártfogást, s még nagyon sok mindent sorolnánk. Mózes azt kéri, hogy Isten útját, akaratát ismerhesse, hogy engedelmeskedjen, mindenben, a Mindenható vezetése szerint cselekedjen, ezáltal egye jobban megismerje Őt. Csak az olyan ember tud így imádkozni, aki bizonyos afelől, hogy Isten útja a lehető legnagyobb áldást jelenti életében, nincs ahhoz fogható kincs és érték, mint a Teremtőnek való engedelmisség, s ezáltal az Ő ismerete és közössége. Ma így tanultam az ige alapján imádkozni: Istenem, mivelhogy tudom, szeretsz engem, ezért bizalommal jövök Hozzád, s kérlek, értesd meg velem akaratodat, mert szeretnék Neked engedelmeskedni, hogy engedelmes életem, szolgálatom által magasztalhassalak, és egyre jobban megismerjelek. Köszönöm, hogy velem vagy, kérlek, légy mindig velem.

május 18. – hétfő

A zsolttárok könyve 51,19: A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!

Néhány évvel ezelőtt láttam saját udvaromon egy olyan példát, amire akaratlanul is sokszor gondolok. Valamilyen betegség miatt a kiscsirkék fején megjelentek kis apró pontocskák, kiütések, és sajnos, ahogy valamelyiken ez kiütött, a többiek rögtön csipkedni kezdték, minél nagyobb lett a seb, annál inkább, s pár óra alatt elvérzett. Néhány nap alatt a csirkeállomány negyedével maradtunk. Azért jut

sokszor eszembe ez a történet, mert sok hasonló emberi példával találkozom. Amint valakinek az életében megjelenik bármilyen folt, akár azért, mert emberi gyengeségből tévedett, akár önhibáján kívül, rögtön *csipkedni* kezdik a többiek, a folt egyre növekszik, néha komoly szenvedést és károsodást okozva. Elég, ha egy kis gyengeség kiderül valakiről, máris akad olyan, aki azt kissé felnagyítva szóvá teszi, aztán mások is tovább adják, s van olyan seb, melynek vérzését nagyon nehéz elállítani. Ahogy a Példabeszédek könyve fogalmaz, néha *nevetés közben is fáj a szív*, hiszen a szenvedő sokszor nevetéssel, más eszközökkel igyekszik bizonyítani, hogy nincs semmi gond, minden rendben.

A rossz tapasztalat mellett szóljunk a jóról is, mert Isten gondoskodik arról, hogy amikor sokan megvetik az összetört szívű embert, akkor érezze meg, hogy még sincs egyedül, nem fordított hátat neki az Isten. Megszólít igéje által, hirdeti, hogy Hozzá így is lehet jönni, Ő elfogadja, sőt hívja és várja a megtört szívűeket. Csak az tudja, aki már próbálta, hogy milyen nagy dolog Isten kezébe tenni a megtört szívet, Neki átadni a darabjaira hullott életünket, meghiúsult terveinket. Nagy kegyelem az, hogy Neki még azt is elmondhatjuk, hogy nem látunk megoldást, kiutat, nem tudjuk azt elképzelni, hogy ami összetört, az lehet még valaha ép, egész. De mindig azt is hozzá tesszük, hogy mindazáltal Neki semmi nem lehetetlen. Az ének szerzőjével mondom, éneklek, imádkozom: *bár gyötrelmem, s kétség rágódik lelkemen, kívül harc, bennem félelem, fogadj el Jézusom.*

május 19. – kedd

Mózes ötödik könyve 18,18: Prófétát támasztok nektek testvéreik közül, olyat, mint te. Az én igéimet adom a szájába, ő pedig elmond nektek mindent, amit én parancsolok.

Istennek gondja van arra, hogy akaratát megismerhesse az Ő népe, hogy annak engedelmeskedve haladhasson az áldások útján. Mózes negyven éven keresztül vezette Izráelt, ez nem kevés idő. Sámuel gyermekkorától kezdve szolgált Istennek, és öreg koráig hűségesen közvetítette az Ő akaratát. A bírák korában volt olyan, hogy Isten valakit egy feladat elvégzésének idejére hívott el. Attól függetlenül, hogy hosszabb, avagy rövidebb ideig hirdették Isten emberei az ÚR akaratát, közös bennük az, hogy szolgálatuk ideje egyszer lejárt. Nem csak Isten szolgálatában, hanem szinte minden más területen feltevődik a kérdés ilyenkor: lesz-e folytatás? Lesz-e valaki, aki a távozó helyére álljon? Ki az alkalmas ember, ki tudja tovább vinni a stafétát? Nagy feladat és nagy felelősség Isten igéjét közvetíteni. Milyen jó, hogy erről nem az ember kell gondoskodjon. És mennyire nem jó az, amikor az ember akarja ezt megoldani, legyen az egy személy, vagy esetleg egy közösség, mely eldönti, hogy megkeresi azt, akit szeretne „Mózes” helyén látni.

Isten azt ígéri, hogy Ő maga fog profétát támasztani, és Ő adja az ígét, amit annak hirdetni kell. Amikor Júdás helyére választanak tanítványt, akkor is látjuk, hogy megvan a közösség felelőssége is, de a végső döntés Istené. Pünkösdi ünnepére készülve talán fel lehetne tenni legalább önmagunknak a kérdést, vajon hogyan tudnánk jobban érteni a Lélek vezetését, hogyan lehetne világosabbá közösségeinkben Isten vezetése, akarata. Mennyei Atyánk, hisszük, hogy te ma is gondoskodsz arról, hogy gyermekeid megértsék akaratodat. Segíts minket abban, hogy felismerjük és elfogadjuk azt, aki által és ahogyan szeretnél minket megszólítani, vezetni, megáldani.

május 20. – szerda

Pál levele a kolosséiakhoz 1,23: Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt.

A mondat feltételes módban van megfogalmazva, ami arra enged következtetni, hogy legalább két lehetőség van, s a mi nagy felelősségünk, hogy jó döntést hozzunk. Azt írja az előző versben Pál, hogy Isten szentekként, tisztán állít majd maga elé, amihez a jelen vers hozzá teszi, hogy amennyiben megmaradunk a hitben.

Isten gyermekei nem igazán kell azon gondolkodjanak, hogy mi lesz, ha nem. Elmondja Mózes, hogy a választott nép döntés előtt áll, az élet vagy a halál, az áldás, vagy az átok között döntenek azzal, hogy az új hazában Istennel fognak élni, vagy sem, de vajon lenne olyan, aki a negyven év alatt megtapasztalta Isten gondviselését, s most azt mondaná, hogy inkább a halál és az átok? Józsué is elmondja a népnek, hogy imádhatják az egy, igaz Istent, vagy a kánaáni bálványokat, de vajon erről kell egyáltalán valakinek gondolkodni, hogy akkor melyiket is? Pál azt írja, hogy ha megmaradunk a hitben, megtartjuk a reménységet, akkor Istennel leszünk, de lehet-e Isten gyermekének ez kérdése, hogy akkor éljünk hitben, vagy ne? Úgy hiszem, hogy ez Isten minden gyermekének egyértelmű, a feltételes mód pedig nem azért van, hogy akkor válasszunk, hanem sokkal inkább azért, hogy megerősítsen elkötelezésünkben, amit önként vállaltunk. Nem kényszer a hitben való élet, látjuk a világban, hogy vannak, akik nem így élnek, de akik egyszer elköteleztük magunkat az ÚR szolgálatára, s megízleltük a hitélet gazdagságát, áldásait, azok a mai igét olvasva hálát adunk Istennek, hogy egyszer elindulhattunk a hit útján, s azóta is önként, örömmel élünk Istennel közösségben, hit által.

május 21. – csütörtök

Lukács evangéliuma 10,39: Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét.

Olyan időket élünk, amikor már csak meséskönyvekben, régi elbeszélésekben találkozunk ezzel a képpel, hogy valaki leül, s a másira figyel. Szép, idillikusnak mondható kép az, amikor nagyanyó, vagy nagyapó lábainál ott ül az unoka, aki nagyra nyitott szemmel, s még inkább minden szót megjegyezni igyekvő füllel figyel, hallgatja a történetet. De ha nem túlozzuk el meseszerű beállítással, akár arra is emlékezhetünk, hogy pár évtizede még ismerős volt az, amikor egyik ember meghallgatta a másikat, időt szántak az emberek arra, hogy egymásra figyeljenek. Két évtizede tartó szolgálat után arra kellett az utóbbi hónapokban felfigyeljek, hogy már a gyermekek sem tudnak figyelni. Noha nem vagyok még nagyapó, de nem is ülnek le a vallásórások meghallgatni egy bibliai történetet, hanem már 2-3 perc után mozgolódnak, elkalandoznak, vagy egyébvel kezdenek foglalkozni. Felőttek között is egyre gyakrabban találkozom azzal a jelenséggel, hogy két-három mondat után valaki azt mondja, hogy *még beszélünk*, s aztán siet is tovább, noha kiderül, hogy sokszor nincs is sürgős tennivalója. Nem tudunk hallgatni, meghallgatni másokat, és sokszor Istent sem. Olvasom a Bibliát, de egyébre is figyelek, s nincs meg az a belső béke, mely szükséges Isten üzenetének megértéséhez. Ma arra ösztönöz Mária példája, hogy döntsem el, tíz-husz percre, vagy jó lenne többre is kikapcsolok mindent, még a telefont is, és miután igét olvasok, csak Istenre igyekszem figyelni, kérem Őt, hogy segítsen megérteni akarátát.

május 22. – péntek

Pál levele a filippiekhez 3,1: Egyébként pedig, testvéreim, örüljete az Úrban! Hogy ugyanazt írjam nektek, az engem nem fáraszt, titeket viszont megerősít.

Testvéreim, örvendjete. Minek örüljünk? Nem minek, hanem kinek. Ez mit jelent? Azt, hogy az öröm alapja nem valamilyen esemény, történés, hanem az igazi öröm alapja egy személy, maga Jézus Krisztus. Lehet örvendeni egy személynek, aki évszázadokkal korábban élt? Hát ez valóban nehezen elképzelhető, de akiről mi beszélünk, Az a személy ma is él, Neki és Benne lehet valóban örvendezni. Akkor miért nem örvendenek az Ő követői? Az Ő igaz követői örvendeznek, s erre biztatják is egymást.

De ritkán látjuk őket nevetni. Azért, mert az igazi öröm több, mint nevetés, akkor is ott van a szívben, amikor nem levet a külső. Ezek szerint olyan örömről van szó, ami nem csak egy pillanatnyi felszabadító érzés? Valóban, sokkal több annál. Hogyan lehet ilyen öröm a szívünkben, mit tegyünk, hogy ezt megszerezhessük? Nem mi teszünk, hanem Isten adja, a Lélek egyik gyümölcse az öröm. Ha Isten adja, miért szólít fel mégis az apostol az örömről? Azért, mert noha Isten adja, mi mégis néha a körülmények hatására megfeledkezünk az öröm alapjáról, Jézus Krisztusról, s ilyenkor elcsüggedünk, aggódunk. Akkor tehát az öröm Isten ajándéka Krisztusban, s minket az ige arra emlékeztet ismételtlen, hogy ne feledkezzünk meg Urunkról, mert Nála és Benne igaz örömünk van? Valóban, így van. Köszönöm a válaszokat. Köszönöm a kérdéseket.

május 23. – szombat

Péter első levele 1,8-9: Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.

Péter leveleit közönséges, vagy egyetemes leveleknek is nevezik, ő nem egy gyülekezetnek ír, mint Pál apostol, hanem a címzettek mindazok, akikhez eljutnak ezek a levelek, minden gyülekezet, ahol ismertetik a bennük foglaltakat. Mondhatnák úgy is, hogy Péter apostol az egyház egészét akarja megszólítani, minden keresztyén számára érvényes üzenetet fogalmaz meg. Minden keresztyén ember, és minden keresztyén közösség szereti Jézus Krisztust, így ma is, mi is. Kétezer éve közös bennünk, Isten gyermekeiben a Krisztusba vetett hitünk. Mindazok, akik elfogadtuk Urunknak Jézus Krisztust, s Benne elnyertük bűneink bocsánatát és az örök élet bizonyosságát, kimondhatatlan örömmel örvendezünk. Tudjuk, hogy Isten országában van örökségünk, lelkünk üdvössége pedig már ma valóság számunkra. Földi feladataink végzésére is figyelniünk kell, de sokkal többet kellene a lelki áldásokra gondoljunk, örvendezőbb, felszabadultabb lehetne az életünk, ha gyakrabban emlékeznénk Isten minden áldására Krisztusban. Legyen ma gondolataink középpontjában a szeretet, hit, öröm, üdvösség, mindez Krisztusban.

május 24. – pünkösdvasárnap

A zsoltárok könyve 27,14: Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!

A Zsidókhoz írt levélben mondja az ige, hogy a reménység a nem látott dolgokról való meggyőződés, hiszen amit látunk, abban nem kell reménykedjünk. Istenben reménykedni ezek alapján az jelenti, hogy meg vagyok győződve Isten létezéséről, az Ő jóságáról és arról is, hogy engem ismer és szeret, így az Ő jósága életemben gondviselésként, áldásként valósul meg. Földi szemeimmel nem látom Istent, nem látom még az Ő segítségét sem, sőt, sokszor azt sem tudom, mit fog tenni, mégsem kételkedem afelől, hogy idejében cselekszik, és azt teszi, ami számomra a legjobb. Reménykedem Istenben, ezért tudok bátor és erős lenni.

Sajnos, mindez nem mindig van így, nem mindig tudok szívemben megbátorodni, erős lenni. Hol lehet a baj? Abban soha nem kételkedtem, hogy Isten létezik. Arról sem volt még kétségem, hogy Ő hatalmas és jóságos. Hogy engem ismer, az is egészen bizonyos. Akkor lehet, hogy afelől kételkedem néha, hogy szeret is? Vagy talán attól tartok, hogy amit Ő ad, vagy amikor az Ő segítsége érkezik, az nem lesz a lehető legtökéletesebb? Ezeket nem gondolhatom komolyan. Gyakorlatilag nincs oka annak, hogy ne reménykedjek Istenben, nincs alapja félelmemnek, aggódásomnak. És hogy a pillanat kihívása, a veszélyek nagyságának szemlélése miatt Istenről meg ne feledkezzem, emlékeztet a zsoltár és emlékeztetem önmagamot is: reménykedj az Úrban!

május 25. – pünkösdhétfő

Lukács evangéliuma 2,30-32: Meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek.

Jézus földé életének idején megadatott sok embernek ez a kiváltság, hogy szemével láthatta Isten Fiát, az egyik tanítvány az Ő feltámadását is csak ezzel a feltétellel volt hajlandó elfogadni, ha látja Őt. Ugyanakkor az is igaz, hogy sokan látták Jézust, de kevesen ismerték fel Benne a Messiást, leginkább az Ő csodái után kiáltottak fel döbbenetben az emberek: ez Isten Fia. Simeon ezért különös, mert Ő nem látja a tenger lecsendesítését, sem a kenyér megsokasítását, mégis megvallja, hogy az a gyermek, akit ölében tart, és aki minden valószínűség szerint nem különbözött külsőben más gyermekektől, az Isten Fia. Ezt jelenti a Lélek világossága, amiért szüntelen imádkozom, amit kérek Atyámtól. Felismerni Isten üzenetét és elfogadni azt a Lélek által lehetséges. Isten Szavának fogadja el Simeon azt a bizonyosságot, hogy még életében meglátja Isten küldöttét. Aztán a lélek indítja templomba azon a napon, és a Lélek irányítja épp József és Mária felé, hogy az Ő gyermeküket vegye karjába és róla mondja el azt a kijelentést, amit Isten szívére helyezett. Jövel, szent Lélek, hozz világosságot.

május 26. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 6,19: Ahogyan tehát tagjaitokat a tisztátalanság és a törvénytelenység szolgálatába állítottátok, hogy törvénytelenekké legyenek, úgy most állítsátok tagjaitokat az igazság szolgálatába, hogy szentek legyenek.

Azt mondják, hogy a legnehezebb otthon keresztyénné lenni. Ennek egyik oka az, hogy a családtagjaink jobban ismernek minket másoknál, így velük nem tudunk elhitetni olyasmit, amit másokkal igen. Istennek is így vagyunk, Neki nem mondhatunk féligazságokat, nem szépíthetjük a valóságot, s nem magyarázkodhatunk bárhogyan, mert Ő nem csak a tényeket tudja, hanem minket is nagyon jól ismer. A mai igében pedig egy nagyon súlyos megállapítást tesz, amit nagyon sokan az emberek előtt cáfolnának, kimagyaroznának, de az ÚR előtt ennek értelme nincs. Azt mondja az igében apostola által Isten, hogy a tisztátalan cselekedetek, a törvény megszegése nem alkalmi baleset, nem a körülmények miatti pillanatnyi gyengeség, hanem szándékosan állítottuk tagjainkat, önmagunkat erre az útra. Úgy döntöttünk, hogy azt tesszük, ami nem kedves Istennek, akarattal vétkeztünk. Akkor most annak jött el az ideje, hogy ennek az akaratnak a célja más legyen, az akaratunk térjen meg, s forduljon Isten felé. Hozzunk egy új döntést, akarjunk tagjainkkal, testünkkel, életünkkel az Istennek, az Ő igazágának szolgálni. Ez ismét nem alkalmi kis jócselekedet, esetleg valakinek pár szóban való megvizsgálása, hanem szolgálat, tudatos fáradozás, a hit cselekedetekben való megélése. Itt az ideje, hogy szentek legyünk.

május 27. – szerda

Zakariás próféta könyve 7,9: Ezt mondja a Seregek Ura: Igazságos ítéletet hozzatok, szeretettel és irgalmasan bánjatok egymással!

Nem vagyok szakértő, de szubjektíven úgy gondolom, hogy ma azok, akiknek hatalmában van ítéletet kimondani, nem az igazságot tartják a legfontosabbnak, hanem a törvényszerűséget, a jogszerűséget. Ha bármiben esetleg az igazságos ítélet nem felelne meg a törvényes előírásoknak, nem kockáztatnák a törvényt figyelmen kívül hagyni. Hiszen mi az igazság, kérdezi a mindenkori ember ama poncziusi óta, az igazság az egyik legszubjektívebb dolog, a maga szempontja szerint mindenkinek igazza van. Isten

gyermekéhez szól az ige, ha bármilyen szinten ítéletet kell hozni, akárcsak úgy is, hogy valamit megítélni, azaz minősíteni kell, Isten gyermeke igazságos, ítélete is az. Mi azt is jól tudjuk, hogy a mi URunk, Jézus Krisztus mondta Önmagáról, hogy Ő az igazság. Ha Jézus az igazság, akkor ebben az igazságban bizonyára benne van a szeretet is, meg az irgalom is. És főleg nem kell többé az egyik ember igazságát a másikéval összevetni, hanem Isten minden gyermeke az igazságot az Igaztól kapja, Benne érti és gyakorolja. Adjon mennyei Atyánk közösségeinkben igazságot, szeretetet, irgalmat, segítsen, hogy ezeket Tőle elfogadva mindnyájan gyakoroljuk egymás felé.

május 28. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 8,32: Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Ezt az igeverset nagyon sok embernek kellene megismerni, és nagyon sok keresztyénnek kellene gyakran eszébe juttatni. Azoknak, akik csak vallásosak, vagy még azok sem, de bajban Isten kegyelmét, segítségét, áldását kérik, valaki el kellene mondja, hogy Isten valóban szeret, kegyelmes és áldani akar, de mindezeket Fiában közli az emberekkel. Krisztusban mutatta meg leginkább szeretetét, Ő általa jut el hozzánk a kegyelem, áldás, segítség, minden jó adomány. De nekünk is szól az üzenet, nekünk, akik gyermekei vagyunk Atyánknak, és tudjuk, hogy Krisztus a Lélek által minden nap velünk marad. Ezen tudás ellenére néha bizony mi is az ajándékokat, segítséget és áldást kérjük imáinkban, s nem vesszük észre, hogy Megváltónk velünk van, s Általa mi mindent megkapunk, amire igazán szükségünk van. Még arra is képes vagyok, hogy elhagyatottságomra panaszkodjak, mikor tudom jól, hogy Ő azt ígérte, hogy nem marad el tőlem. Ha nagyon őszinte vagyok, bizony nem is ritkán fordul elő az, hogy Isten segítségét sokkal buzgóbban kérem, mint a Krisztussal való közösséget, az Ő áldásait jobban sóvárgom, mint Fiának közösségét. Ma azért imádkozom, hogy újra felfedezzem, milyen drága kincs, semmihez sem hasonlítható áldás az életemben, mindennapjaimban Isten Fia, s imádkozom, hogy soka keresztyén tudjon Krisztusnak örvendezni, Őérte hálát adni, és Isten ajándékait Őbenne elfogadni.

május 29. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 6,3: Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!

Gyermekkoromban sok minden volt megközelíthetetlen, különböző okok miatt. Nem mertem volna a templomban a szószék első lépcsőjére sem rátenni a lábam, mert azt gondoltam, azt nekem nem szabad, az a hely szent, azaz csak a lelkipásztor lába érintheti. Volt, amihez azért nem közelítettem, mert félttem, más esetben tiszteletből, vagy esetleg anyagi okok miatt. Ahogy teltek az évek, megértettem, hogy a szentség első sorban nem az ilyen külső dolgokhoz való közeledés, vagy távol maradás, hanem a szentség első sorban Isten tulajdonsága. S amikor megszentelem az Ő Nevét, akkor ne csak azt jelenti, hogy nem említem tiszteletlenül, hanem igenis említem, bizonyosságot teszek Róla, tisztelettel, alázattal, istenfélelemmel. Ezt teszik a Szentírásban a mennyei seregek, ezt teszi itt a földön is mindaz, aki megismerte Istent, az Ő egyszülött Fiát, s elfogadta a kegyelmet. Rosszul értelmezzük sokszor az emberek közötti kapcsolatainkat is, az Istennel való közösséget is, amikor azt gondoljuk, hogy minél több ideje ismerünk egy embert, vagy magát Istent, annál közelebbiek lévén már nem szükséges a tisztelet. Ha egyre jobban megismerünk valakit, annál inkább tisztelhetjük, igaz, ez a tisztelet egyre közvetlenebbül jut kifejezésre. Istenünket Atyánkként fogadtuk el Krisztusban, de minden pillanatban tudjuk, hogy ez az Atya szent, igaz, tökéletes, és számunkra az kiváltság, hogy Hozzá tartozhatunk. Az Ő gyermekeinek gyülekezetében pedig valljuk, hogy a szentek közössége valósul meg.

május 30. – szombat

Jeremiás próféta könyve 33,6: Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik, milyen kincs az igazi béke.

Egyedül Izráelnek volt láthatatlan Istene, minden körülöttük lakó nép látható isteneket imádott. Látni lehetett az isteneket, de azt is megfigyelhette mindenki, hogy azok nem mozdulnak, tehetetlenek. Ennek ellenére sokan hitték, hogy a látható és mozdulatlan istenek irányítják a világot, a láthatatlan folyamatokat. Ilyen szempontból Izráel előnyösebb helyzetben volt, hiszen Isten kezdettől fogva így jelentette ki magát, mint láthatatlan Isten, de ugyanakkor az Ő hatalmának megannyi jelét mutatta meg, legfőképpen a gondviselésben, és azáltal, ahogyan vezette népét a próféták és választott emberek közvetítésével. A mai igében azt ígéri az ÚR, hogy Ő maga fogja népét gyógyítani. A kötözésről, gyógyításról nem a testi sérülések ápolására gondolta próféta, és nem így értette a nép sem, noha Isten gyermekei azt ma is tudják, hogy az ÚR adja ezekre is az igazi gyógyulást. Ő gondoskodik arról, hogy a földi orvosok felfedezzék a betegség igazi okát, a megfelelő kezelést, gyógyszert írják fel. Az ígéret azonban sokkal többről szól, arról, hogy Isten olyan módon gyógyítja az övéit, hogy azok megismerik az igazi békességet. A teljes gyógyulás azt jelenti, hogy már nem áll fenn annak veszélye, hogy a betegség megújulhat, nincs többé mitől tartani, teljes a helyreállítás. Ez történik a nép életében, amikor az ÚR gondoskodik róluk. Az igazi békességet ismeri meg az, akit Isten gyógyít, orvosol. Ki ismeri ma ezt a békét? Ki ne szorulna rá az áldott Orvos kegyelmére, gondviselésére, gyógyítására?

május 31. – vasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 4,16: Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.

Csodálom Pál apostolt, s igyekszem erőt meríteni hitéből, kitartásából. Szükségem van a bizonyágtételére, mert nem vagyok hozzá hasonló. Messze nincs annyi nehézségem, mint Pál életében volt, nem kell annyi szenvedést elviseljek, mint ő, mégsem vagyok oly erős, amilyen szeretnék, s amilyenre látom a példát az ő életében. Nem akarok elcsüggedni, de néha mégis szomorú vagyok, már-már búskomor, s nem találok erőt ahhoz, hogy reménykedjem, előre nézzek, kitartsak. Néha nincs erőm harcolni, mert sok mindennek nem látom az értelmét. Az idő telik, és így a külső ember, a test gyengül, erőtlenedik, s ezt természetesnek kellene tartsam, sokszor így is van, néha azonban szomorúan állapítom meg, hogy miben, mennyivel vagyok lassúbb, gyengébb, s azon tűnődöm, hogy vajon mi következik még. Az apostol azt írja, hogy a belső ember, a lelki naponta megújul. Lehet, hogy ez azt jelenti, hogy a lelki embernek is meg kell küzdeni azért, hogy megújulhasson, s naponta kell megvívni ezt a harcot. Nem úgy van, hogy akinek erős a hite, az egyszer s mindenkorra reménykedő, boldog ember, hanem mindenkinek küzdelmet jelent kitartani, megújulni, reménykedni. De ha ez Pál apostolnak sikerült, akkor nekünk is sikerülhet, az ő kitartása erősít minket. Mennyei Atyámhoz imádkozom, hogy ne engedjen elcsüggedni, hanem újítsa meg a belső ember szerint minden nap.